

Arrest

nr. 194 860 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoeker op 28 juni 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 13 december 2010 België binnen en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 17 juli 2012 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 90 920 van 31 oktober 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 7 augustus 2012 en op 20 november 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.3. Op 18 december 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.3.1. Op 15 maart 2013 wordt de aanvraag uit punt 1.3. onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en wordt hem een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) voor drie jaar opgelegd. Bij arrest nr. 143 604 van 23 april 2015 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.3.2. Op 17 maart 2017 wordt de aanvraag uit punt 1.3. opnieuw onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 28 juni 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 1 juli 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 24 januari 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 3 maart 2014 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 150 712.

1.6. Op 5 januari 2015 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6.1. Op 25 februari 2015 wordt de aanvraag uit punt 1.6. zonder voorwerp bevonden en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arresten met respectievelijk nrs. 184 175 en 184 176 van 22 maart 2017 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.6.2. Op 21 juni 2017 wordt de aanvraag uit punt 1.6. onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 194 859 van 10 november 2017 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.7. Op 21 juni 2017 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht op 28 juni 2017. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De heer:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 06.08.2013 te verlaten.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op onder meer artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.1.2. Er wordt evenwel op gewezen dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoeker in het tweede middel onder meer de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM *"geenszins kan worden aangenomen"*, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

3.1.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3.2.1. In een tweede exceptie in haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij nog op dat de bestreden beslissing een herhaald bevel betreft omdat aan de verzoeker reeds op 17 maart 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, dat inmiddels definitief en uitvoerbaar is.

3.2.2. Het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven sluit de verzoeker evenwel niet uit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel. Het betreft hier in het bijzonder een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, waarbij aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Het betreft aldus een ander bevel met andere rechtsgevolgen dan het eerdere bevel van 17 maart 2017, waarbij de verzoeker een termijn van zeven dagen werd toegekend voor vrijwillig vertrek.

Het thans bestreden bevel heeft dus eigen rechtsgevolgen en is niet louter te beschouwen als een loutere politiemaatregel zonder eigen rechtsgevolgen. De vernietiging van het bestreden bevel strekt de verzoeker aldus wel degelijk tot voordeel.

Voorts kan worden opgemerkt dat het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven de verzoeker niet uitsluit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel, gelet op het feit dat zijn situatie kan zijn geëvolueerd ten opzichte van de situatie die aanleiding gaf tot het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij kan dan ook niet dienstig de exceptie van *'herhaald bevel'* opwerpen.

3.2.3. De tweede exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Kwestieus bevel werd afgegeven daar het een gevolgbeslissing is van een aanvraag om machtiging tot verblijf die onontvankelijk werd verklaard.

Verweerster schendt de motiveringsplicht door in casu het bevel niet te motiveren of er al dan niet grondrechten worden geschonden.

Artikel 74/13 Vw. bepaalt uitdrukkelijk dat verweerster bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het familieleven van de derdelandsonderdaan.

Het is vaststaande rechtspraak van de Raad van State dat de afgifte van een BGV zonder voorafgaandelijk een hangende regularisatieaanvraag te hebben onderzocht een schending kan uitmaken van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht. (RvV 19 juli 2007, arrest nr 844).

Hieruit volgt dat het bevel afdoende dient gemotiveerd te zijn met betrekking tot het hoger belang van de kinderen, het gezins -en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekers quod non in casu.

In haar aanvraag machtiging tot verblijf dd. 05.01.2015 - hierbij integraal weergegeven - verwees verzoeker naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

"Wat betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag:

Verzoekers verkeren in de humanitaire en administratieve onmogelijkheid hun aanvraag bij de diplomatieke post in hun land van herkomst in te dienen.

Zij zullen de buitengewone omstandigheden aantonen waarom het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk is deze aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst (in casu Kosovo).

1. Onstabiele en gevaarlijke situatie in gans Kosovo

Uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken staat dd. 30.12.14 het volgende te lezen (stuk 2).

Wegens de gewelddadige incidenten die aan de grensovergang tussen Noord-Kosovo en Servië kunnen plaatsvinden, wordt het reizigers afgeraden om Kosovo te betreden of te verlaten via de grensovergangen van Jarinje ("Gate 1") en Brnjak ("Gate 31").

Het wordt reizigers ook ten stelligste afgeraden door de municipaliteiten van Zvecan, Zubin Potok, Leposavic et Mitrovica te reizen.

Waakzaamheid is eveneens geboden in de rest van het land.

Verzoeker is afkomstig van Likoc (district Mitrovica), verzoekster van Rezalle (district Pristina). Mitrovica dient vermeden te worden conform FOD Buitenlandse Zaken.

Er kan niet getwijfeld worden aan het feit dat indien verzoekers de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post te Pristina zouden indienen, zij hierbij minstens bijzondere moeilijkheden zouden ondervinden, laat staan dat dit onmogelijk zou zijn gelet op de huidige toestand in Kosovo (het reizen via Mitrovica wordt ten zeerste afgeraden) en het hieruitvolgende gebrek aan toegankelijkheid van de diplomatieke post.

Deze bijzondere moeilijkheden dienen als uitzonderlijke omstandigheden te worden aanzien in de zin van artikel 9bis §1 Vreemdelingenwet.

Naar analogie: R.v.St. (15e k.) nr. 105.423, 9 april 2002 , <http://www.raadvst-consetat.be> (4 augustus 2003); A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 5, 96; Rev.dr.étr. 2003 (samenvatting), afl. 123, 291.

De bijzondere moeilijkheden waarmee men af rekenen heeft bij het indienen van een aanvraag om verblijfsvergunning bij de bevoegde diplomatieke post of het gebrek aan een dergelijke post binnen een redelijke omtrek kunnen uitzonderlijke omstandigheden vormen in de zin van dit art. 9, lid 3 en 58, lid 3 Vreemdelingenwet.

2. Verzoekers zijn geïntegreerd - zoals ten gronde zal worden aangetoond.

3. De minderjarige kinderen van verzoekers gaan naar school in België.

Het is vaststaande rechtspraak dat het onderbreken van een schooljaar om de aanvraag bij de diplomatieke post in het land van herkomst in te dienen, een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt.

Zie tevens: R.v.St. nr. 76.819, 6 november 1998, <http://www.raadvst-consetat.be> (25 juni 2000); A.P.M. 1998 (samenvatting), 253.

De bestreden beslissing schendt art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet door te overwegen dat het zeer lange verblijf van verzoeker in België (meer dan 13 jaar), de studies die hij heeft gevolgd aan verschillende universiteiten, de omstandigheid dat hij alhier een zelfstandige bedrijfsactiviteit uitoefent en houder is van een beroepskaart, geen buitengewone omstandigheden uitmaken die de aanvraag tot voorlopig verblijf op het grondgebied van het Rijk zouden kunnen rechtvaardigen.

R.v.St. nr. 103.146, 4 februari 2002 <http://www.raadvst-consetat.be> (31 juli 2002); Rev.dr.étr. 2002, afl. 117, 129.

De 'uitzonderlijke omstandigheden' bedoeld door art 9, lid 3 Vreemdelingenwet waarnaar art 58, lid 3 van dezelfde wet verwijst voor vreemdelingen die in België studeren zijn alle omstandigheden die de tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de nodige formaliteiten te vervullen voor het indienen van een aanvraag tot verblijfsvergunning, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Art 9, lid 3 Vreemdelingenwet, dat afwijkt van de regel die zegt dat een verblijfsvergunning voor België moet worden gevraagd in het land van oorsprong, is door de wetgever gewild om tegemoet te komen aan 'alarmerende toestanden die op een menswaardige manier dienen te worden behandeld'.

Er dient in dit opzicht opgemerkt dat het begrip 'uitzonderlijke omstandigheden' deze laatste jaren langs de ene kant aan zekerheid heeft verloren en aan de andere kant aan soepelheid heeft gewonnen in het voordeel van de verzoekers zelf.

Dit geheel van omstandigheden (gevaarlijke situatie in gans Kosovo waaruit een gebrek aan toegang tot de diplomatieke post volgt, het onnodig onderbreken van een schooljaar, de volledige integratie van verzoekers in België) dienen beschouwd te worden als buitengewone omstandigheden en zijn in casu aangetoond.

Aangezien verzoekers omwille van humanitaire en administratieve redenen aldus in de onmogelijkheid zijn om de aanvraag bij de diplomatieke post in het buitenland in te dienen, verzoeken zij hun aanvraag ontvankelijk te verklaren."

Er is afdoende aangetoond dat verzoeker in zijn aanvraag machtiging verblijf cf. artikel 9bis Vw. - aanvraag die eerst zonder voorwerp werd verklaard en waarvan deze beslissing werd vernietigd door Uw Raad - en vervolgens onontvankelijk werd verklaard waartegen beroep tot nietigverklaring werd ingesteld - zich heeft beroepen op een mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Het BGV moest dan ook op dit vlak gemotiveerd worden hetgeen niet het geval is.

Er bestaat immers geen gebonden bevoegdheid in dit geval.¹

De motiveringsplicht en de artikelen 8 en 62 Vw. zijn bijgevolg geschonden, minstens is de motivering gebrekkig, reden waarom de beslissing dient vernietigd te worden."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- Artikelen 8, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, doordat er geen rekening werd gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij. In het bijzonder zou er geen rekening gehouden zijn met het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie steunt zich op de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De verzoekende partij is immers niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Verzoekende partij ontkent voormelde motieven niet.

De verzoekende partij voert aan dat er geen motivering in de bestreden beslissing werd opgenomen in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder laat gelden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:
"(...)"

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Dit is in casu onmiskenbaar het geval, nu uit de synthesesnota dd. 21.06.2017 in het administratief dossier het volgende blijkt:

"1) Hoger belang van het kind:

=> vermits betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen. Ook tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

2) Gezin- en familieleven:

=> de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven.

3) Gezondheidstoestand:

=> betrokkenen halen geen recente medische elementen aan."

Er is aldus wel degelijk rekening gehouden met de specifieke elementen in het dossier vooraleer werd overgegaan tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Terwijl er op 21.06.2017 ook een beslissing werd genomen in antwoord op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De elementen waar verzoekende partij thans naar verwijst, werden hierbij afdoende door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onderzocht en beantwoord.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet motiveerde als volgt nopens de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM:

"Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat dit artikel niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst aldaar machtiging te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Ook verwijzen betrokkenen naar hun relaties met anderen. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat betrokkenen respectievelijk ruim 28 jaar en 23 jaar in Kosovo hebben verbleven en bijgevolg kunnen hun verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. bovendien vallen gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004). Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale en/of privérelaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt."

Gelet op deze elementen is het dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om in het licht van voormelde elementen te besluiten dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd.

Terwijl er aldus kan worden besloten dat afdoende rekening werd gehouden met de eventuele belangen in het kader van artikel 8 EVRM vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

Verweerder laat ook gelden dat de kritiek van verzoekende partij hoe dan ook niet kan worden aangenomen nu art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en ook 8 EVRM geen motiveringsplicht bevat:

"Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

"dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;" (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.1.3.1. Artikel 8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."

In casu wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat “(h)et bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

Aldus wordt in de bestreden beslissing de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast vermeld. De verzoeker maakt dan ook geen schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

4.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en/of geldig visum*” en dat de termijn hiervoor verminderd wordt naar nul dagen omdat hij “*geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 06.08.2013 te verlaten*”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is slechts bepaald dat wanneer (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, een beslissing tot verwijdering neemt, hij met bepaalde gegevens rekening moet houden en niet dat hij omtrent deze gegevens een bijkomende motivering moet voorzien. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat in de bestreden beslissing niet wordt aangegeven dat rekening werd gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker stelt dat hij in de aanvraag om machtiging tot verblijf die hij op 5 januari 2015 had ingediend, had verwezen naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, zodat in de bestreden beslissing op dit vlak gemotiveerd moest worden, wordt erop gewezen dat deze aanvraag op 21 juni 2017 onontvankelijk werd verklaard en dat in deze beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag werd ter kennis gebracht als de thans bestreden beslissing, werd ingegaan op de argumenten die hij had aangebracht. Er wordt dan ook niet ingezien waarom deze motieven in de bestreden beslissing nogmaals herhaald dienden te worden, laat staan in welk opzicht de verzoeker, die van deze motieven dus op de hoogte is, een belang heeft bij deze grief.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De

Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals *supra*, onder punt 4.1.3.2., reeds aangegeven, omvat deze bepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit de synthesenota nr. 6739496 van 21 juni 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van de verzoeker en zijn gezondheidstoestand heeft overwogen dat het in het hoger belang is van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen, dat niet werd aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, dat de verplichting om terug te keren voor het ganse gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is, dat er niet wordt aangetoond dat er nog andere familieleden in België verblijven en dat er geen medische elementen worden aangehaald.

Noch met betrekking tot het hoger belang van zijn kinderen, noch met betrekking tot zijn gezins- en familieleven, noch met betrekking tot zijn gezondheidstoestand, haalt de verzoeker concrete gegevens aan waarmee geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Onder verwijzing naar arrest nr. 844 van 19 juli 2007 van de Raad laat de verzoeker nog gelden dat volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder voorafgaandelijk een hangende regularisatieaanvraag te hebben onderzocht een schending kan uitmaken van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht. Er dient evenwel op te worden gewezen dat de bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag als die waarop zijn op 5 januari 2015 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, zodat op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen er geen regularisatieaanvraag meer hangende was. De verwijzing naar het voornoemde arrest is dan ook niet dienend.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.1.3.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker heeft wel degelijk buitengewone omstandigheden aangetoond (de oorlogssituatie in hun land van herkomst, de onmogelijkheid tot toegang tot de diplomatieke posten, het onderbreken van een schooljaar van de kinderen).

Artikel 9bis Vw. werd geschonden daar dit niet voorziet in de afgifte van een BGV wanneer een regularisatieverzoek onontvankelijk wordt verklaard én een schending van grondrechten werd ingeroepen.

Dit is een beslissing contra legem.

Verweerster heeft verder nagelaten een belangenafweging te doen, haar beslissing is in strijd met artikel 8 EVRM en is niet proportioneel aan het beoogde doel.

Artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Dat de beslissing van verwerende partij ook om reden van schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 EVRM dient vernietigd te worden."

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet,*
- Artikel 8 EVRM.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden gezien dit artikel niet voorziet in de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dienaangaande laat de verweerder gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd in toepassing van artikel 7, al. 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar beroep gericht tegen dit bevel, gelet op de ter zake voorliggende gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris (zie supra).

Verweerder merkt op dat deze beslissing een afzonderlijke en zelfstandige beslissing uitmaakt, die geenszins een loutere gevolgbeslissing is van de ongegrondheidsbeslissing. Er kan aldus in die zin geenszins een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

Verzoekende partij houdt verder voor dat er werd nagelaten een belangenafweging te doen in de zin van artikel 8 EVRM.

Verweerder wijst vooreerst naar de uiteenzetting in antwoord op het eerste middel teneinde aan te geven dat artikel 8 EVRM geen motiveringsverplichting inhoudt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"(...)"

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Verzoekende partij geeft zelfs niet in concreto aan om welke reden artikel 8 EVRM precies zou zijn geschonden.

Het gehele gezin dient het grondgebied te verlaten, zodat er geenszins een beschermenswaardige relatie wordt verbroken door middel van de bestreden beslissing. Er zijn geen andere familieleden in het Rijk aanwezig.

In zoverre er zou worden gewezen op sociale relaties, dan dient te worden opgemerkt dat deze geenszins vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Terwijl in de beslissing dd. 21.06.2017 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet overigens ook terecht als volgt werd geconcludeerd:

"Ook verwijzen betrokkenen naar hun, relaties met anderen. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat betrokkenen respectievelijk ruim 28 jaar en 23 jaar in Kosovo hebben verbleven en bijgevolg kunnen hun verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. bovendien vallen gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004)."

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

"Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing 'het gezin van verzoekers ontwricht'." (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

"Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing." (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM

12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"

Waar de verzoeker laat gelden dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, wordt erop gewezen dat de door hem op 5 januari 2015 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarnaar hij lijkt te verwijzen, op 21 juni 2017 onontvankelijk werd verklaard omdat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en dat de Raad bij arrest nr. 194 859 van 10 november 2017 het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing heeft verworpen.

Voorts werpt de verzoeker op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden omdat in dit artikel niet wordt voorzien dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven aan een vreemdeling van wie de regularisatieaanvraag onontvankelijk wordt verklaard en wanneer er een schending van grondrechten wordt ingeroepen. Er dient evenwel op te worden gewezen dat de thans bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan

drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Te dezen betwist de verzoeker niet dat hij “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en/of geldig visum*”. Bovendien verzet artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zich niet tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de door de verzoeker op 5 januari 2015 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 21 juni 2017 onontvankelijk werd verklaard omdat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormden. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft vastgesteld dat er geen omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de verzoeker naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in achtgenomen de omstandigheden van de zaak. Te dezen beperkt de verzoeker er zich toe te stellen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft “*nagelaten een belangenafweging te doen*”, doch laat hij zelf na *in concreto* toe te lichten welke belangen er dienden te worden afgewogen. Bovendien wordt er nog op gewezen dat uit een synthesesnota nr. 6739496 van 21 juni 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot het gezins- en familieleven van de verzoeker heeft overwogen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is en dat er niet wordt aangetoond dat er nog andere familieleden in België verblijven. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat ter zake geen belangenafweging is gebeurd. Evenmin brengt hij elementen aan waaruit blijkt dat deze belangenafweging disproportioneel zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande slaagt de verzoeker er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/17, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker behoort tot een etnische minderheid in Kosovo.

Indien hij zal worden teruggewezen maakt dit tevens een schending uit van het beginsel van non refoulement.”

4.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij houdt voor als zou voormelde rechtsregel zijn geschonden gezien zij zal worden teruggewezen en zij behoort tot een etnische minderheid in Kosovo.

Verweerder merkt vooreerst op dat de in casu bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering impliceert. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden als zou zijn worden teruggewezen naar Kosovo. Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in eerste instantie zelf moet gaan beoordelen naar welk land zij zich zal kunnen begeven.

Terwijl de asielpcedure van verzoekende partij negatief werd afgesloten.

Verzoekende partij heeft op 13.12.2010 een asielaanvraag ingediend.

De Commissaris-generaal heeft op 18.07.2012 beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij te weigeren. Tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 18.07.2012 diende verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 90.920 dd. 06.11.2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij heeft geweigerd.

In zoverre naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd aangegeven dat er een negatief reisadvies werd uitgegeven voor Kosovo, merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in de beslissing dd. 21.06.2017 terecht heeft vastgesteld dat dit advies geldt voor toeristische reizen en bijgevolg niet van toepassing is op de eigen situatie van betrokkenen.

Verzoekende partij maakt geen schending aannemelijk van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.3.3. Artikel 74/17, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

(...)”

De verzoeker werpt op dat hij tot een etnische minderheid behoort in Kosovo en dat dit, indien hij zal worden teruggewezen, een schending uitmaakt van het beginsel van non-refoulement. Vooreerst wordt er evenwel op gewezen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de verzoeker op 17 juli 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de Raad hem bij arrest nr. 90 920 van 31 oktober 2012 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Daarenboven wordt er met de verwerende partij in de nota met opmerkingen op gewezen dat de bestreden beslissing de verzoeker enkel verplicht om het Schengengrondgebied te verlaten. De verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de uitvoering van dit bevel en uit niets blijkt dat een gedwongen tenuitvoerlegging op enige wijze in het vooruitzicht wordt gesteld. In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wordt erop gewezen dat op grond van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet, de gemachtigde ertoe gehouden is de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering de verzoeker blootstelt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.

Een schending van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN